

Rolnummer 3858
Arrest nr. 175/2006 van 22 november 2006

A R R E S T

In zake : de prejudiciële vraag betreffende artikel 1675/13, § 3, van het Gerechtelijk Wetboek, gesteld door het Hof van Beroep te Gent.

Het Arbitragehof,

samengesteld uit de voorzitters A. Arts en M. Melchior, en de rechters P. Martens, R. Henneuse, M. Bossuyt, E. De Groot, L. Lavrysen, A. Alen, J.-P. Snappe, J.-P. Moerman, E. Derycke en J. Spreutels, bijgestaan door de griffier P.-Y. Dutilleux, onder voorzitterschap van voorzitter A. Arts,

wijst na beraad het volgende arrest :

*

* *

I. *Onderwerp van de prejudiciële vraag en rechtspleging*

Bij arrest van 12 januari 2006 in zake F. Callens en anderen tegen A. Madou en anderen, waarvan de expeditie ter griffie van het Arbitragehof is ingekomen op 24 januari 2006, heeft het Hof van Beroep te Gent de volgende prejudiciële vraag gesteld :

« Schendt artikel 1675/13, § 3, van het Gerechtelijk Wetboek al dan niet de artikelen 10 en 11 Grondwet, in die zin geïnterpreteerd dat geen kwijtschelding kan verleend worden voor schulden die een schadevergoeding inhouden, toegestaan voor het herstel van een lichamelijk letsel veroorzaakt door een misdrijf waarvoor de schuldenaar strafrechtelijk werd veroordeeld, doordat de schuldenaar die lichamelijk letsel heeft veroorzaakt door een misdrijf waarvoor hij niet strafrechtelijk werd veroordeeld wel kwijtschelding bekomt en de strafrechtelijk veroordeelde schuldenaar niet ? ».

Memories zijn ingediend door :

- F. Callens, N. Vandevijvere en S. Callens, wonende te 8740 Egem, Molenakker 140;
- de Ministerraad.

Op de openbare terechtzitting van 28 juni 2006 :

- zijn verschenen :
 - . Mr. B. Beele *loco* Mr. S. Beele, advocaten bij de balie te Kortrijk, voor F. Callens, N. Vandevijvere en S. Callens;
 - . Mr. E. Jacobowitz, tevens *loco* Mr. P. De Maeyer, advocaten bij de balie te Brussel, voor de Ministerraad;
- hebben de rechters-verslaggevers E. De Groot en J.-P. Moerman verslag uitgebracht;
- zijn de voornoemde advocaten gehoord;
- is de zaak in beraad genomen.

De bepalingen van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Arbitragehof met betrekking tot de rechtspleging en het gebruik van de talen werden toegepast.

II. *De feiten en de rechtspleging in het bodemgeskil*

Het voor de verwijzende rechter hangende geschil heeft betrekking op de door de beslagrechter in eerste aanleg aanvaarde betekenis van het begrip « misdrijf » in de zin van artikel 1675/13, § 3, van het Gerechtelijk Wetboek.

Op 15 augustus 1990, tijdens de wijkfeesten, valt S. Callens, die A. Madou bijstond tijdens een goocheltruc, van een platformwagen, die dienst deed als podium. Zij werd toen ernstig gewond.

Bij een arrest van het Hof van Beroep te Gent van 19 juni 1998 werd A. Madou aansprakelijk gesteld voor dat ongeval en werd hij, op grond van artikel 1382 van het Burgerlijk Wetboek, veroordeeld tot het betalen van een schadevergoeding aan S. Callens en haar ouders, te vermeerderen met de vergoedende en gerechtelijk intresten.

A. Madou kan die schadevergoedingen niet betalen en op 22 september 2002 dient hij een verzoekschrift in tot aanstelling van een schuldbemiddelaar. Op 5 april 2004 heeft A. Madou reeds een totale schuldenlast van 60 929,44 euro. De aan S. Callens en haar ouders verschuldigde schadevergoedingen alsook de intresten erop, maken 96,77 pct. van die schuldenlast uit. Bij vonnis van 16 maart 2005 legt de beslagrechter in de Rechtbank van eerste aanleg te Kortrijk een gerechtelijke aanzuiveringsregeling op tot en met 31 oktober 2007. Hij verleent daarbij kwijtschelding van de moratoire intresten, vergoedingen en kosten.

S. Callens en haar ouders stellen hoger beroep in tegen dat vonnis en vragen het Hof van Beroep voor recht te willen zeggen dat de aan hen toegekende schadevergoedingen alsook de intresten buiten de collectieve schuldenregeling van A. Madou vallen. Hun beroep steunt op de interpretatie volgens welke het begrip « misdrijf » in artikel 1675/13, § 3, van het Gerechtelijk Wetboek moet worden gelezen in de zin van « een gedraging waaraan door de wet een straf als gevolg is vastgeknoopt; een misdrijf is een strafwaardige gedraging ».

De beslagrechter had de vordering reeds afgewezen om reden dat het arrest van het Hof van Beroep te Gent van 19 juni 1998 gewezen werd in burgerlijke zaken en A. Madou nooit strafrechtelijk veroordeeld werd voor het betrokken ongeval, zodat de beslagrechter niet kan besluiten dat de schade veroorzaakt werd door een misdrijf zonder het vermoeden van onschuld te schenden.

De verwijzende rechter lijkt die stelling te volgen en stelt de bovenvermelde prejudiciële vraag aan het Hof.

III. *In rechte*

- A -

A.1.1. De eisende partijen voor de verwijzende rechter zijn van mening dat de artikelen 10 en 11 van de Grondwet worden geschonden wanneer artikel 1675/13, § 3, tweede streepje, van het Gerechtelijk Wetboek zo wordt geïnterpreteerd dat de dader van het misdrijf noodzakelijkerwijze door de strafrechter moet zijn veroordeeld voor zijn misdrijf, alvorens zijn schulden, die een schadevergoeding inhouden, toegestaan voor het herstel van een lichamelijk letsel veroorzaakt door een misdrijf, niet kunnen worden kwijtgescholden bij toepassing van artikel 1675/13, § 3, tweede streepje, van het Gerechtelijk Wetboek.

Zij merken op dat zij zich in dezelfde situatie bevinden als het slachtoffer van een door de strafrechtbank veroordeelde dader. Wanneer door het openbaar ministerie (of door de raadkamer) geen verder gevolg wordt gegeven en het dossier niet wordt verwezen, heeft het slachtoffer de keuze ofwel zijn schadevergoeding te vorderen voor de strafrechtbank (rechtstreekse dagvaarding), ofwel zich enkel te wenden tot de burgerlijke rechtbank, zonder een strafrechtelijke vervolging na te streven. De burgerlijke rechtbank zal de vordering van het slachtoffer beoordelen op grond van de feiten, waarbij hij in voorkomend geval vaststelt dat de dader vergoeding verschuldigd is op grond van artikel 1382 van het Burgerlijk Wetboek, hetgeen tevens dezelfde rechtsgrond is op basis waarvan de strafrecht de vordering van het slachtoffer kan toekennen. De onzorgvuldigheid begaan op grond van artikel 1382 van het Burgerlijk Wetboek zal bestaan uit een misdrijf, waarbij de burgerlijke rechter eveneens de constitutieve elementen zal beoordelen en tot de vaststelling zal komen dat de dader lichamelijke schade heeft toegebracht aan het slachtoffer. De burgerlijke rechter kan geen straf uitspreken, maar zijn beslissing heeft identieke gevolgen voor het slachtoffer, dat in voorkomend geval ook een vergoeding zal verkrijgen voor zijn schade. Met andere woorden, het slachtoffer bevindt zich in dezelfde omstandigheden als wanneer het zijn vordering verkrijgt voor de strafrechtbank.

De eisende partijen voor de verwijzende rechter wijzen tevens erop dat het toebrengen van lichamelijke letsels strafbaar wordt gesteld door de artikelen 418, 419 en 420 van het Strafwetboek, die geen bijzonder opzet vereisen. Rechtspraak en rechtler nemen unaniem aan dat « het gebrek aan voorzichtigheid of voorzorg, in de

zin van de artikelen 418 en volgende van het Strafwetboek, overeenstemt met de nalatigheid of onvoorzichtigheid in de zin van de artikelen 1382 en 1383 van het Burgerlijk Wetboek » (Cass. 26 oktober 1990, *Arr. Cass.*, 1990-1991, nr. 110, p. 246).

Het komt derhalve, volgens de eisende partijen voor de verwijzende rechter, toe aan het Hof te oordelen of er een redelijke en objectieve verantwoording bestaat voor het verschil in behandeling tussen beide categorieën van slachtoffers, dat erin zou bestaan dat een dader die niet strafrechtelijk werd veroordeeld aan zijn betalingsplicht kan ontsnappen wanneer hij een collectieve schuldenregeling kan aanvragen en in het kader van een gerechtelijke aanzuiveringsregeling een kwijtschelding verkrijgt.

De eisende partijen voor de verwijzende rechter zijn van oordeel dat daarvoor geen objectief criterium bestaat : het niet strafrechtelijk veroordeeld zijn, betekent niet dat er geen misdrijf is gepleegd, terwijl in de meeste gevallen niet de burgerlijke partij, maar het openbaar ministerie of de raadkamer het initiatief tot strafrechtelijke vervolging neemt.

Bovendien is de reden voor de uitzondering betreffende de schadevergoeding voor lichamelijke letsels ten gevolge van een misdrijf dat de kwijtschelding van dergelijke schulden wel erg onbillijk zou zijn (*Parl. St.*, Senaat, 1997-1998, nr. 1-929/5, p. 46). Die onbillijkheid geldt zowel voor het slachtoffer van de veroordeelde dader, als voor het slachtoffer van de niet vervolgte dader.

A.1.2. Volgens de eisende partijen voor de verwijzende rechter belet niets artikel 1675/13, § 3, tweede streepje, van het Gerechtelijk Wetboek zo te interpreteren dat het de artikelen 10 en 11 van de Grondwet niet schendt. Immers, wanneer het zo wordt geïnterpreteerd dat geen onderscheid wordt gemaakt tussen de schulden die een schadevergoeding inhouden, toegestaan voor het herstel van een lichamenlijk letsel veroorzaakt door een misdrijf, naargelang de schulden worden toegekend door de strafrechter dan wel door de burgerlijke rechter, nu de wetgever niet erin voorziet dat de dader expliciet door de strafrechter werd veroordeeld voor zijn misdrijf, bestaat het in de prejudiciële vraag opgeworpen verschil in behandeling niet.

In de parlementaire voorbereiding kan, volgens de eisende partijen voor de verwijzende rechter, geen verklaring of omschrijving worden teruggevonden over wat precies wordt bedoeld met de term « misdrijf ». Dat heeft tot gevolg dat de term « misdrijf » moet worden begrepen in zijn gebruikelijke betekenis, terwijl door de wetgever niet werd bepaald hoe en door wie dat « misdrijf » moet worden vastgesteld.

Volgens hen heeft de wetgever duidelijk de vereiste van een strafrechtelijke veroordeling niet opgelegd, zo niet had hij gebruik gemaakt van de term « strafrechtelijke veroordeling » in plaats van « misdrijf ». Daardoor heeft de wetgever minstens impliciet te kennen gegeven dat een strafrechtelijke veroordeling niet is vereist. Bovendien was de wetgever eerst de mening toegedaan dat elke lichamenlijke schade ten gevolge van elke « onrechtmatige daad » diende te worden uigesloten van de kwijtschelding, maar heeft hij naderhand geopteerd voor een beperkte verenging, waardoor telkens dient te worden nagegaan of de constitutieve elementen van een bepaalde delictomschrijving zijn vervuld. Ook de burgerlijke rechtbanken kunnen een dergelijke beoordeling maken, alleen kunnen zij geen straf opleggen en dus geen strafrechtelijke veroordeling uitspreken.

Als besluit stellen de eisende partijen voor de verwijzende rechter dat het begrip « misdrijf » in de zin van artikel 1675/13, § 3, tweede streepje, van het Gerechtelijk Wetboek in zijn algemene betekenis moet worden toegepast : in zoverre de concrete feiten vallen onder het (strafrechtelijke) begrip « misdrijf », valt de vordering onder de kwijtscheldingsuitzondering van artikel 1675/13, § 3, tweede streepje, van het Gerechtelijk Wetboek.

A.2.1. Volgens de Ministerraad is, uitgaande van het beginsel van het vermoeden van onschuld, het criterium van onderscheid objectief, te weten de vaststelling of een persoon al dan niet het voorwerp heeft uitgemaakt van een definitieve strafrechtelijke veroordeling.

Daarnaast is het doel van de wetgever reeds verscheidene malen verwoord in de arresten van het Hof (arresten nrs. 35/2001, 18/2003, 38/2003, 83/2004 en 139/2004). De drie uitzonderingen op de mogelijkheid van de kwijtschelding van schulden werden voorzien omdat een kwijtschelding van die schulden bijzonder onbillijk zou zijn (*Parl. St.*, Senaat, 1997-1998, nr. 1-929/5, p. 46). Omtrent de precieze bedoeling van de wetgever kan, volgens de Ministerraad, geen twijfel bestaan, omdat er aanvankelijk sprake was van een « onrechtmatige daad » en niet van een « misdrijf ». Ingevolge een amendement (*Parl. St.*, Kamer, 1996-1997, nr. 1073/4) werd de term « onrechtmatige daad » vervangen door de term « misdrijf », omdat de laatste term een ondubbelzinnig strafrechtelijk begrip is en ten gronde een beperktere inhoud heeft dan het term « onrechtmatige daad ».

Vervolgens voert de Ministerraad aan dat artikel 1675/13, § 3, tweede streepje, van het Gerechtelijk Wetboek, in de interpretatie van de verwijzende rechter, onevenredige gevolgen heeft. Het moet immers worden vastgesteld dat eenzelfde feit in sommige gevallen zowel een burgerrechtelijke als een strafrechtelijke fout uitmaakt. Dit is in het bijzonder zo inzake de lichamelijke schade (artikel 1382 van het Burgerlijk Wetboek en artikel 418 van het Strafwetboek).

A.2.2. De Ministerraad stelt evenwel vast dat een andere interpretatie van artikel 1675/13, § 3, van het Gerechtelijk Wetboek mogelijk is. Ook zonder het vermoeden van onschuld te schenden, kan de rechter toepassing maken van artikel 1675/13, § 3, van het Gerechtelijk Wetboek omdat het vermoeden van onschuld zijn grondslag vindt in artikel 6.2 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens, dat niet van toepassing lijkt te zijn op een procedure van collectieve schuldenregeling.

Het kan, volgens de Ministerraad, ten zeerste worden betwijfeld of het vermoeden van onschuld kan worden aangevoerd om artikel 1675/13, § 3, van het Gerechtelijk Wetboek zo te interpreteren dat een definitieve strafrechtelijke veroordeling vereist zou zijn om artikel 1675/13, § 3, tweede streepje, van het Gerechtelijk Wetboek te kunnen toepassen. Daarnaast kunnen andere burgerrechtelijke procedures aanleiding geven tot de vaststelling van het bestaan van een fout in de zin van een strafrechtelijke bepaling zonder dat aan het vermoeden van onschuld afbreuk wordt gedaan, zoals bijvoorbeeld in wegverkeerszaken. Bovendien moet de fout die een lichamelijke schade veroorzaakt en het recht op schadevergoeding opent in ieder geval worden vastgesteld door een onafhankelijke en onpartijdige rechter in het kader van een procedure waarbij de eisende partij de bewijslast draagt (artikel 870 van het Gerechtelijk Wetboek).

Tenslotte betoogt de Ministerraad dat niets in de parlementaire voorbereiding het mogelijk maakt te aanvaarden dat de wetgever, ondanks het restrictief karakter van de uitzondering, het bestaan van een strafrechtelijke veroordeling heeft willen eisen. Een dergelijke interpretatie kan enkel leiden tot een gevaarlijke vermenigvuldiging van de strafrechtelijke procedures.

- B -

B.1. Aan het Hof wordt gevraagd of artikel 1675/13, § 3, van het Gerechtelijk Wetboek de artikelen 10 en 11 van de Grondwet schendt, wanneer het zo wordt geïnterpreteerd dat geen kwijtschelding kan worden verleend voor schulden die een schadevergoeding inhouden, toegestaan voor het herstel van een lichamenlijk letsel veroorzaakt door een misdrijf waarvoor de schuldenaar strafrechtelijk werd veroordeeld, terwijl de schuldenaar die een lichamenlijk letsel heeft veroorzaakt door een misdrijf waarvoor hij niet strafrechtelijk werd veroordeeld wel een kwijtschelding van schulden kan krijgen.

B.2.1. Artikel 1675/13, § 3, bepaalt :

« De rechter kan geen kwijtschelding verlenen voor volgende schulden :

- [...]

- De schulden die een schadevergoeding inhouden, toegestaan voor het herstel van een lichamenlijke schade veroorzaakt door een misdrijf;

- [...] ».

B.2.2. Uit de parlementaire voorbereiding van artikel 1675/13 blijkt dat de wetgever strenge voorwaarden heeft gesteld aan de kwijtschelding van de schulden in hoofdsom :

« In principe gebeurt de gerechtelijke aanzuiveringsregeling zonder kwijtschelding van schulden in hoofdsom.

Bovendien kan de rechter, op verzoek van de schuldenaar, een grotere kwijtschelding van schulden beslissen dan deze bedoeld bij het vorig artikel, inzonderheid op de hoofdsom, maar mits naleving van heel strenge voorwaarden en modaliteiten, inzonderheid de tegeldemaking van alle goederen waarop beslag kan worden gelegd, conform de regels betreffende de gedwongen tenuitvoerlegging.

Het spreekt voor zich dat deze maatregel slechts zal worden beslist indien de rechter deze onontbeerlijk acht in bijzonder ernstige toestanden van overmatige schuldenlast, waarin de schuldenaar niet over voldoende middelen beschikt om zijn schuldeisers terug te betalen » (*Parl. St.*, Kamer, 1996-1997, nrs. 1073/1-1074/1, p. 44).

B.3. Wanneer de wetgever een categorie van personen wil beschermen om hen « opnieuw in het economisch en sociaal stelsel [...] [op te nemen] door hen de mogelijkheid te geven een nieuwe start te nemen » (*Parl. St.*, Kamer, 1996-1997, nrs. 1073/1-1074/1, p. 45) en hij daartoe toestaat dat een gerechtelijke aanzuiveringsregeling een kwijtschelding van schulden bevat, behoort het tot zijn beoordelingsbevoegdheid de categorieën van schuldeisers aan te wijzen aan wie die kwijtschelding van schulden niet kan worden opgelegd. Hij mag daardoor evenwel geen onverantwoorde verschillen in behandeling teweegbrengen.

B.4. In de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarin wordt uitgelegd om welke redenen de schuldenaar die « kennelijk zijn onvermogen heeft bewerkt » geen verzoekschrift kan indienen om een collectieve aanzuiveringsregeling te verkrijgen, wordt ook het volgende gepreciseerd :

« De overmatige schuldenlast kan ook het gevolg zijn van schulden, ontstaan ten gevolge van delictuele, quasi-delictuele of contractuele aansprakelijkheid. Vooraleer toegang te verlenen tot de procedure van collectieve aanzuiveringsregeling van de schulden, zal de rechter nagaan of de fout al dan niet opzettelijk is of zo zwaar dat zij ontoelaatbaar zou zijn, of de schade die het gevolg is van de fout een bepaalde waarschijnlijkheid vertoont. Zoals men ziet, is het begrip van goede trouw niet bijzonder geschikt voor deze kwesties » (*Parl. St.*, Kamer, 1996-1997, nrs. 1073/1-1074/1, pp. 17 en 18).

B.5. Die bezorgdheid is evenwel niet op bijzondere wijze tot uiting gebracht in de bepalingen betreffende de toelaatbaarheid van het verzoekschrift tot collectieve schuldenregeling.

De persoon die een collectieve schuldenregeling aanvraagt, kan zulks, naar luid van artikel 1675/2 van het Gerechtelijk Wetboek, slechts verkrijgen « voor zover hij niet kennelijk zijn onvermogen heeft bewerkstelligd ». De wetgever heeft de toelaatbaarheid van het verzoekschrift niet uitdrukkelijk afhankelijk gemaakt van de voorwaarde dat de schulden niet te wijten zijn aan een opzettelijke of een zware fout.

B.6. Die bezorgdheid is terug te vinden in artikel 1675/13, § 3, tweede streepje, dat de schulden die een schadevergoeding inhouden, toegestaan voor het herstel van een lichamelijke schade veroorzaakt door een misdrijf, uitsluit van de collectieve schuldenregeling, uitsluiting die wordt verantwoord door de overweging dat de kwijtschelding van die schulden bijzonder onbillijk zou zijn (*Parl. St.*, Senaat, 1997-1998, nr. 1-929/5, p. 46).

B.7. De oorspronkelijke tekst van het ontwerp dat de wet van 5 juli 1998 zou worden, waarbij artikel 1675/13 in het Gerechtelijk Wetboek werd ingevoerd, bepaalde dat de rechter geen kwijtschelding van schuld kan toekennen voor « schulden die een schadevergoeding inhouden, toegestaan voor het herstel van een lichamelijke schade veroorzaakt door een onrechtmatige daad ».

De woorden « onrechtmatige daad » zijn vervangen door « misdrijf » als gevolg van een amendement dat werd gemotiveerd met de bekommernis om « een legistieke correctie in § 3 » aan te brengen, omdat de term « misdrijf » een ondubbelzinnig strafrechtelijk begrip is. Bovendien, « ten gronde is het burgerrechtelijk begrip ‘ onrechtmatige daad ’ veel ruimer dan het voorgestelde penale begrip ‘ misdrijf ’ » (*Parl. St.*, Kamer, 1996-1997, nr. 1073/11, pp. 83-84).

B.8. Het staat aan de verwijzende rechter de term « misdrijf », gebruikt in artikel 1675/13, § 3, van het Gerechtelijk Wetboek, te interpreteren en na te gaan of de wetgever de bedoeling had de rechter te verbieden de schulden die een schadevergoeding inhouden, toegestaan voor het herstel van een lichamelijke schade veroorzaakt door een onrechtmatige daad, enkel kwijt te schelden in het geval waarin degene die die daad heeft

gesteld, strafrechtelijk is veroordeeld. Het Hof dient na te gaan of die interpretatie bestaanbaar is met de artikelen 10 en 11 van de Grondwet.

B.9. Uit de voormelde parlementaire voorbereiding blijkt dat de wetgever de term « misdrijf » heeft verkozen boven de woorden « onrechtmatige daad » om de bij de in het geding zijnde bepaling voorgeschreven uitsluiting te beperken tot de schulden die ontstaan zijn uit een strafrechtelijk misdrijf. Vanwege die doelstelling, en rekening houdend met het feit dat de rechter die kennisneemt van de collectieve schuldenregeling niet bevoegd is om in strafzaken uitspraak te doen, is het niet onbestaanbaar met het gelijkheidsbeginsel de in het geding zijnde bepaling in die zin te interpreteren dat zij enkel van toepassing is wanneer de vergoeding van een lichamelijke schade verschuldigd is als gevolg van een strafrechtelijke veroordeling.

B.10. Zoals de eisende partij voor de verwijzende rechter voorhoudt, is het juist dat het misdrijf van onopzettelijke slagen en verwondingen, strafbaar gesteld bij de artikelen 418 en volgende van het Strafwetboek, samenvalt met de nalatigheid of onvoorzichtigheid bedoeld in de artikelen 1382 en 1383 van het Burgerlijk Wetboek (Cass. 26 oktober 1990, *Pas.* 1991, I, p. 216).

Indien de in het geding zijnde bepaling zou toestaan dat een schuld die is ontstaan uit een dergelijk misdrijf, dat het voorwerp was van een burgerlijk vonnis, steeds zou kunnen worden kwijtgescholden, terwijl de schuld die ontstaan is uit hetzelfde misdrijf dat door een strafrechter werd vastgesteld, nooit kan worden kwijtgescholden, zou die bepaling onevenredige gevolgen hebben.

B.11. Naar luid van artikel 1675/13, eerste lid, van het Gerechtelijk Wetboek staat het evenwel aan de beslagrechter te « beslissen » of de schuld moet worden kwijtgescholden. Hoewel artikel 1675/13, § 3, hem verbiedt kwijtschelding toe te kennen voor een schuld die is ontstaan uit een misdrijf dat door een strafrechter werd vastgesteld, verplicht het hem niet kwijtschelding toe te kennen wanneer het misdrijf tot een burgerlijke veroordeling heeft geleid, vermits hij in dat geval over een beslissingsmacht beschikt. Vanwege die aan de rechter toegekende bevoegdheid heeft het verschil in behandeling naargelang het misdrijf door een burgerlijke rechter of een strafrechter is vastgesteld, dat pertinent is om de in B.9 vermelde motieven, geen onevenredige gevolgen.

B.12. De prejudiciële vraag dient ontkennend te worden beantwoord.

Om die redenen,

het Hof

zegt voor recht :

Artikel 1675/13, § 3, tweede streepje, van het Gerechtelijk Wetboek schendt de artikelen 10 en 11 van de Grondwet niet.

Aldus uitgesproken in het Nederlands en het Frans, overeenkomstig artikel 65 van de van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Arbitragehof, op de openbare terechtzitting van 22 november 2006.

De griffier,

De voorzitter,

P.-Y. Dutilleux

A. Arts